

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΦΕΛΗΣ. Η Μίννη έζησε τριάντα τέσσερα ολόκληρα χρόνια πριν από τον Μπερανζέ. Τα θεατρικά πλάσματα έχουν και αυτά δεσμούς αίματος μεταξύ τους. Πόσο μάλλον που στην Ευρώπη του 1926, όταν ο Μάσιμο Μοντεμπέλι έγραψε το δράμα «Μίννη η αθώα», δεν ήταν και τόσο διαφορετικά από την Ευρώπη του 1960, όταν ο Ρουμάνος βασιλιάς του παραλόγου, ο Ιονέσκο, έγραψε τον «Ρινόκερω». Η Μίννη δεν είναι τόσο αφελής όσο φαίνεται. Η αυτοκτονία της δεν είναι από αυτές που προλαβαίνονται. Οι κατασκευασμένοι, ψεύτικοι, τυποποιημένοι άνθρωποι, οι ρέπλικες χωρίς ρωγμές ανθρωπιάς και συναισθηματικής ατέλειας, που η ηρωίδα του Μοντεμπέλι αρχίζει εφιαλτικά να αναγνωρίζει σε κάθε βήμα της, σε πείσμα των διαβεβαιώσεων ότι υπάρχουν στη φαντασία της και μόνο, είναι πραγματικότητα απειλητικά εξαπλούμενη. Ακριβώς όπως οι ρινόκεροι που εισβάλλουν στη ζωή του ιονεσκικού Μπερανζέ. Το Θέατρο Τέχνης της οδού Φρυνίχου μας προσφέρει σε μια καλή παράσταση του Γιώργου Λαζάνη το θεατρικό έργο του Μάσιμο Μοντεμπέλι «Μίννη η αθώα», ενώ συγχρόνως δίνει στην Κάτια Γέρου την ευκαιρία να ερμηνεύσει υποδειγματικά τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Ποιος είπε ότι αυτός ο θεατρικός χειμώνας είναι μόνο για μπουλβάρ και κωμωδίες; Η Μίννη μοιάζει σαν να γεννήθηκε φέτος.